

Kako se je admiral Okada rešil?

Ministrski predsednik v omari

Dogodek iz vojaškega upora na Japonskem dne 26. februarja t. l.

Vsi se še dobro spominjamo poročil z Japonskega, odkoder so poročali, da so vojaški uporniki 26. februarja 1936 vrgli vladno ter umorili tri ministre, med njimi starejšega ministrskega predsednika admirala Okada. Pozneje so šele poročali, da je ministrski predsednik po čudnem naključju ostal živ in da se je v pričo vstajskih vojakov celo udeležil svojega pogreba. Evropski časniki sedaj na podlagi pripovedovanja Okadovega zasebnega tajnika Fukuda poročajo o tej rešitvi takole. Sledi pripovedovanje zasebnega tajnika Fukuda, ki je zvesto služil svojemu gospodarju, japonskemu ministrskemu predsedniku, admiralu Okada:

Bilo je 26. februarja nekako ob pol 6 zjutraj, ko so me strelji naglo prebudili iz spanja. »To je pa namenjeno ministrskemu predsedniku!« sem si takoj mislil, planil iz postelje in hitel k sobam njegove ekscelence. Toda po vseh hodnikih je bilo že polno vojakov z nasajenimi bajonetmi, da nisem mogel skozi. Vrnil sem se v svojo sobo in telefonično obvestil policijsko predsedstvo, orožništvo in divizijo cesarske telesne straže. Da je ministrski predsednik že mrtev, o tem sem bil žal trdno prepričan.

Ob 9 dopoldne sem si po dolgem prizadevanju in prošnjah od vojakov vendarle izprosil dovoljenje, da bi svojega mrtvega gospodarja smel vsaj še enkrat videti. Vojaki in orožniki so me peljali v spalnico, kjer je mrlič ležal na postelji. Na pragu sobe sem naenkrat zaslišal, da mi neki orožnik naglo in tiho šepetaje v ušesa tebe besede: »Ne kažite nobenega začudenja!« Pristopil sem k postelji, dvignil odejo z mrliča in skoro bi bil res od začudenja zakričal. Mrlič namreč, katerega sem videl, sploh ni bil Okada, ampak njegov svak, polkovnik Macuo. Stal sem in strmel mrliču v obraz, ne da bi mogel razumeti, kako in kaj. Končao so me zdrabili iz premišljevanja vojaški, ki so me spraševali: »Kajne, da je to Okada?« Sedaj sem razumel. Umorili so bili napakega, pa tega niso vedeli. »Seveda je admiral Okada,« sem globoko pretresen spregovoril, »moj ljubi, dobri gospodar.« Sedaj sem vsaj vedel, da Okada še živi. Toda kje je sedaj in kako bi ga živega in zdravega dobil iz srede njegovih morilcev? Previdno sem se oziral, pa nisem nič opazil. Takoj nato pa so me zopet odpeljali.

Pod različnimi pretvezami se mi je končno posrečilo dobiti zvezo z obema služkinjama. Kdo neki drugi naj ve, kje je ministrski predsednik! Toda jaz ju nisem mogel vprašati, ker me vojaški niti za hip niso pustili samega. Končno pa je vendarle napočil zaželeni trenutek. Vojaki so odšli v sosednjo sobo. »Kje je on?« sem dihljal deklici na ušesa. Vsa tresoca se od strahu je odprla stensko omaro in tam sem videl ministrskega predsednika, ki je kakor kip mirno sedel in me nemo gledal. Vse, kar sem mogel storiti, je bilo, da sem mu naglo zašepetal: »Vztrajajte! Rešitev se bliža.« Nato smo naglo zaprli omaro, ker so se vojaški že vračali. Ko bi bili slutili, kako blizu so imeli svojo žrtve.

Sedaj sem razglabljal, kako bi svojega ljubljene gospodarja rešil iz strašnega položaja. Nikomur nisem smel povedati, kaj sem odkril. Sedaj so vojaški začeli zahtevati, naj jaz opravi s polno truplo ministrskega predsednika. Obenem mi je mornariško poveljstvo telefoniralo, naj povem upornikom, da mornarica zahteva, naj uporniki izročijo truplo ministrskega predsednika. Če bi se upirali, bi mornarica nastopila s silo. Tudi iz vojnega ministrstva je prišel major, ki mi je naročil, naj upornikom sporočim odločno povelje, naj truplo takoj izročijo. Bil sem v strašnem položaju, zakaj ves moj reševalni načrt je slonel na tem, da se bodo pogrebni obredi vršili v pisarni ministrskega predsednika. Medtem ko sem ogorčeno mornariško poveljstvo in vojno ministertvo na vse načine tolažil, da bi stvar zavlekel, sem se z uporniki dogovoril, naj se mrliški obredi drugi dan opravijo v sobi, kjer je admiral umrl. Takoj nato pa naj se truplo odpelje. To so uporniki odobrili. Medtem sem se z Okadovo rodovino sporazumel, naj drugi dan opoldne pride v državno pisarno kakih 15 pogrebcev in da med njimi — tako sem pristavil — na zahtevo upornikov iz vojaških razlogov ne sme biti nič žensk, ampak le moški, in sicer samo starejši gospodje.

Vse je šlo po sreči. Drugi dan ob 2 popoldne je bila ta čudovita pogrebščina. Pripeljalo se je 15 starih gospodov, katere so peljali v zatemnjeno mrliško sobo, kjer je ležal mrtvi ministrski predsednik, pokrit z odejo. Medtem smo spustili iz omar, v kateri je preživel 36 mučnih ur, pravega in še vedno živega ministrskega predsednika ter ga vtihotapili med pogrebce, ko je naglo vrgel nase žalno haljo. Vsi so bili trdno prepričani, da mrtvemu ministrskemu predsedniku admiralu Okadi izkazujejo zadnjo čast. Nihče ni slutil, da mrlič sam stoji med njimi ter se kot pogravec udeležuje svoje pogrebščine.

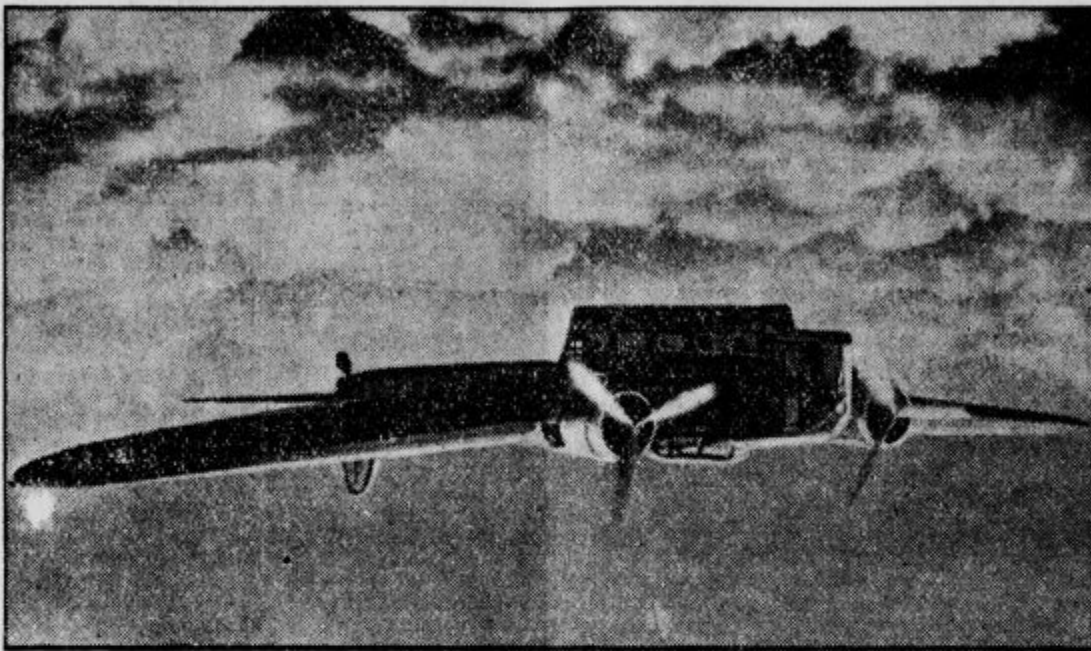
Nastopilo je zadnje dejanje reševalne drame, kakor vsa se dogovorila s tistim orožnikom, ki mi je bil včeraj zašepetal besede, naj ne kažem nobenega začudenja. Stal sem med vežnimi vrati palače, okrog mene pa več vojakov. Naenkrat je prišel iz palače k meni orožnik in mi zaklical na glas, da so ga morali slišati vsi vojaški: »Eden

izmed starih gospodov je pri ogledovanju mrliča omedlel. Takoj ga je treba spraviti v bolnišnico. Pripeljite brž svoj voz, g. Fukuda!«

Kakor bi trenil, sem že sedel v svojem avtomobilu ter se pripeljal pred vežo palače ter nato z orožnikom tekem v mrliško sobo. Ne da bi bili stari gospodje, ki so bili vsi zatopljeni v pobožno premišljevanje, kaj opazili, smo ministrskega predsednika naglo potegnili v kot, mu nadeli temna in velika očala, na glavo smo mu posadili klobuk, ki je pokrival pol obraza, gospod pa si je pred nos in usta pritiskal žepni robec. Tako je naš gospodar šepal med nami, ki smo ga bolj nosili, kakor pa je sam hodil, skozi vrste njegovih smrtnih sovražnikov k avtomobilu. Ko je orožnik zaprl za nami avtomobilska vrata, sem planil h krmlu in s polno paro oddiral. Ropot motorja je v tistem hipu bil zame najlepša godba mojega življenja. V nekaj sekundah smo že bili zunaj nevarnega okrožja ter na varnem. Nisem si mogel kaj, da ne bi bil s

solzami v očeh svojemu ljubemu gospodarju čestital k tej srečni rešitvi.

Tako se glasi poročilo zasebnega tajnika Fukuda. K temu poročilu časniki še dodajajo, da so stari gospodje še nekaj časa stali ob mrtvaški postelji mrtvega ministrskega predsednika ter so se nazadnje začeli celo čuditi, da nihče nič ne pripravlja za pogrebščino. Stari gospodje so začeli mrmrati, ali morda ministrskemu predsedniku niso odsekali glave, ker je vse truplo pokrito. Eden izmed gospodov se je opogumil in dvignil odejo. Ne, glave mu pa niso odsekali, to se razločno vidi. Manj razločne pa so mrličeve poteze. Več starih gospodov se je sklonilo nad mrličem in so ga pazljivo opazovali. Potem pa so ga zopet pokrili ter so naglo zapustili temno mrliško sobo in skrivnostno hišo. Ko so stari gospodje stopali v svoje avtomobile, so nekateri še majali z glavo in mrmrali: »Da, da, to je pa res čudno, kako smrt spremeni človekov obraz!«

Novo francosko vojaško letalo. Po dolgem poskusu francoske tvornice Amiot zgradile tip novega vojaškega letala, ki ima dva motorja po 1200 konjskih sil ter leti lahko 390 kilometrov na uro

Rdeči naskok na Španijo

Pariški dnevnik »Temps« prinaša v časovnem redu sestavljen seznam vseh grdobij tako zvezne španske ljudske fronte, katere je ta komunistična organizacija prizadela Španiji samo med 7. in 25. marcem. Ves seznam je v francoskem listu natisnjen na dveh velikih straneh drobne tiska. Mi se omejimo le na kratek izveček poglavitnih in najbolj kričečih dejanj.

10. marca: V Badiji so rdeči demonstranti razdejali eno cerkev ter en samostan Matere božje. Več samostanov so oplenili ter so še več drugih cerkev poskušali zažgati. Oblast je sicer prišla 17 požigalcev, katere pa je takoj izpustila. — Ob demonstracijah rdeče ljudske fronte v Toledu so bili 4 mrtvi, 5 pa ranjeni. V Valenciji pa 1 mrtve, 3 pa ranjeni. V Granadi so demonstrantje sežgali eno tovarno čokolado, eno kavarno, mestno gledališče ter poslopje desničarskega lista »Ideal«. Pri tej priliki je bilo 30 ranjencev, med njimi 10 hudo ranjenih.

11. marca: Na univerzi v Madridu je bil umorjen en dijak. Vsa predavanja so odpovedana. V predmestju Vallecasa so zažgali demonstrantje več hiš. Gasilce, ki so hiteli gasiti, so sprejeli demonstrantje s strelji iz pušk in ji na ta način odgnali od požarišča. Demonstrantje so pretrgali brzojavne in telefonske žice.

12. marca: Po mestu Vallecasa hodijo tolpe, ki zažigajo tovarne in osebne avtomobile, plenijo po hišah, trgajo telefonske zveze ter zažigajo cerkve, šole in hiše.

13. marca: V Madridu so zažgali uradne prostore časopisa »La Nation« ter več cerkev sredi mesta.

15. marca: Stroj katoliškega časopisa »Diario de la Rioja« v Logronu so razdejali. V istem kraju so zažgali tri samostane. Dalje so tukaj požgali poslopje organizacije »Španska falanga«, karlističnega kluba in katoliške ljudske akcije. V pisarni kmečke zveze pa so požgali »samo« pohištvo.

16. marca: Pri demonstracijah rdeče ljudske fronte v Salamanci je bil ubit en otrok, več ljudi pa ranjenih. V Saragozi so oplenili prostore katoliške akcije. Pri tem je bilo 12 ljudi poškodovanih. V Murcii so požgali eno cerkev. V Bundraio so staro gotško cerkev docela raz-

Nov politični atentat v Madridu. V hiši prejšnjega madridskega civilnega guvernerja Edvarda Ortega y Gasset, brata znanega filozofa, je eksplodirala bomba

dejali. V Antequeri pri Malagi so komunisti umorili enega dijaka.

17. marca: V provinci Mancha so levčarji požigali gradove, žitnice in drugo. V kraju Puente de Reina so marksisti sežgali matrice župnega urada.

18. marca: Ob demonstracijah v mestu Manresa pri Barceloni so iz magistralnega poslopja ukradli dragoceno sliko, ki je vredna 500.000 peset. V Albaceti so požgali 5 hiš, več drugih pa oplenili. Pri tem je bilo 9 ljudi poškodovanih. V Almansu so sežgali poslopje katoliške akcije in en samostan.

19. marca: V Polanco pri Santanderu so zažgali eno cerkev. V Guriezu je eksplodiralo skladišče dinamita. V provinci Murcia so rdeči demonstrantje zažgali tri cerkve in pregnali duhovnike. V kraju Manchac-Real so levčarji zaklali mestnega stražnika.

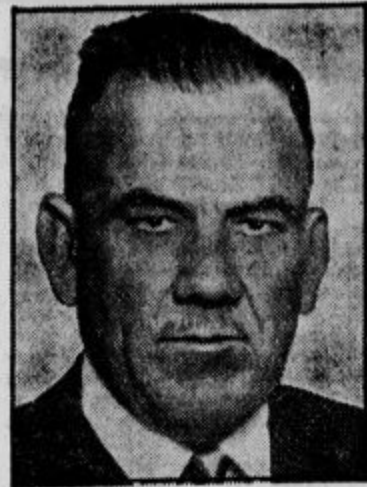
20. marca: V Santanderu so umorili mestnega stražnika ter zažgali katoliški klub, obenem pa uničili stroje katoliške tiskarne.

21. marca: V Oviedu so zažgali eno cerkev. Poskusili so zažgati tudi ondoto katedralo. V Almansu so zažgali eno cerkev. V Alcaudete so zažgali dva samostana in več stanovanj revnih ljudi. Pri požigu avguštinskega samostana v Almansu je izginilo nekaj Mourillovih slik, ki so bile vredne dva milijona peset.

23. marca: V Oviedu so umorili bivšega ministra Martineza. V Valladolidu so požgali eno cerkev, v Alicante pa eno usnjarno. Tudi v Sevilli so poskušali zažgati eno cerkev.

25. marca: Po ulicah mesta Consuebra hodijo demonstrantje pod vodstvom socialistov in komunistov ter plenijo trgovine in zasebna stanovanja. V kraju Sax pri Alicante so demonstrantje zažgali tri bivališča puščavskih menihov.

Ta seznam bi lahko po mili volji še podaljšali, saj se ti zločini dan za dnem še vedno ponavljajo.

Bivši mehiški predsednik Calles izgnan. Bivšega mehiškega ministrskega predsednika Callesa, ki je tako preganjal katoličane, so njegovi politični nasprotniki, ki sedaj vladajo v Mehiki, pregnali v Združene države

Kunci odkrili rimsko naselbino

V angleškem mestu Norfolk imajo športniki svoje igrišče, kjer igrajo po največ golf. Ti športniki so že dolgo časa na igrišču opazovali divje kunce, zlasti pa je bil med njimi eden, ki je venomer kopal na določenem kraju igrišča. Športniki so živalco dolgo časa z zanimanjem opazovali. Nazadnje so pa zagledali tam, kjer je kunc najbolj kopal, da iz zemlje moli neka črna stvar. Ko so prišli bližje in tisto stvar pregledali, so ugotovili, da je to črepanja starega rimskega lončenega vrča. Takoj so o najdbi obvestili starinoslovce, ki so začeli tamkaj kopati ter kmalu izkopali mnogo starega rimskega bronastega denarja. Starinoslovci sodijo, da je pri sedanjem športnem igrišču nekoč bila stara rimska naselbina, katero upajo sedaj odkriti.

»Vražje suho je zopet danes tole zelje.«

Znižana voznina v Afriko

Daleč že lahko priletiš iz Pariza v Afriko. Kombinirana služba »Air France« ter »Regie Air Afrique« vzdržuje zvezo med Parizom in Fort Lamy, Bangui in Brazzaville. Vsa tri mesta leže v francoski ekvatorialni Afriki, Fort Lamy v bližini Čadskega jezera, Bangui na severnem kolenu pritoka Konga, ki se imenuje ravno tako Bangui, Brazzaville pa leži le malo proč od izliva Konga v morje. S 4. aprilom so bile znižane cene za vožnjo od Pariza v Fort Lamy od 6480 na 5900 frankov, v Bangui od 7535 na 6035 frankov in v Brazzaville od 8665 na 6135 frankov. Če računamo frank dobre tri dinarje, vidimo, da lahko pridemo v najkrajšem času z letalom iz Pariza v osrčje Afrike za 18.000 dinarjev.

Dvoboj na razdeljo deset metrov.

Bilo je v času ameriške državljanske vojske med severnimi in južnimi državami. Severne države so se bojevale za odpravo suženjstva v Ameriki. Častnik armade severnih držav je šel na sprehod po ulicah mesta Richmonda. Srečal je starega Zamorca in začel z njim kramljati. »Stričko,« je dejal častnik. »Gotovo veš, da se mi severni z južnim bojujemo največ zaradi vas, črncev?«

»Yes, gospod, tako pravijo.«

»Dobro, ti najbrž tudi želiš postati svoboden, kaj ne?«

»Mislil, da.«

»Zakaj pa še sam ne stopiš v našo armado?«

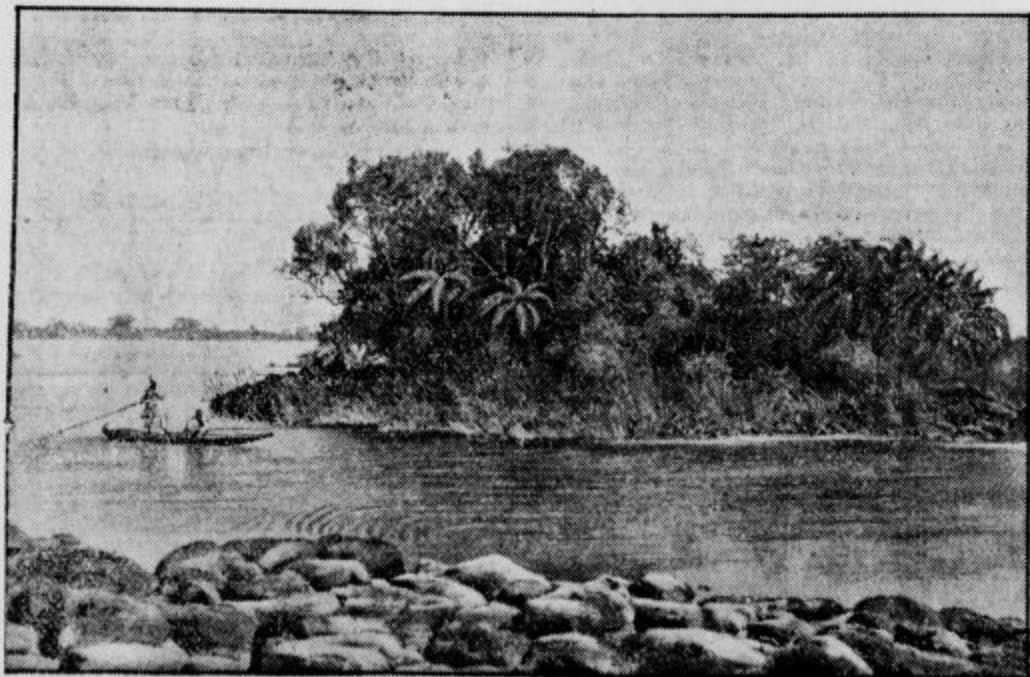
Črnc se popraska po kodrasti glavi. Čez nekaj časa pravi:

»Gospodar, ali ste že kdaj gledali, ko sta dva psa grizla za kost?«

»Večkrat že.«

»Prav... Ali se je kost tudi vmešavala v pasji boj?«

»Vlomilec je stal pred sodniki. Zagovarjal ga je dober odvetnik. Ker vlomilec niso mogli nič dokazati, sam pa ni nič priznal, so ga morali oprostiti. Hvaležno je stisnil zagovorniku roko ter dejal: »Gospod doktor, svoj honorar dobite najkasneje jutri zjutraj, pa četudi vso noč ne poidem spet.«

Na obali Tsanskakega jezera, kjer se Modri Nil izliva v svojo strugo

Tinček in Tonček kot detektiva

34.

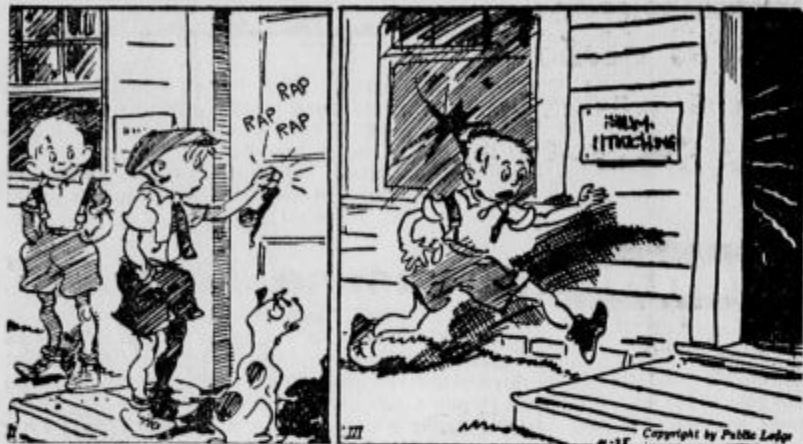
Skrivnost molčeče hiše

»To je pa čudno,« je Tinček zmajal z glavo. »Nemara pa ni nikogar doma?«

»Ali pa so vsi gluhi kot noč,« je pristavil Tonček.

»Na vsak način moram pogledati in se opravičiti. Saj okna nisem ubil nalašč!« je dejal Tinček in se oprezno približal hišnim durim.

Najprej je čisto narahlo potrkal na vrata. Potem glasneje. Potem je udaril nanje kar s pestjo.

A v hiši je bilo vse tiho.

»Čudno, zares čudno,« je Tinček polglasno brundal predse. Srce mu je napolnila neznana tesnoba.

Tonček, ki je medtem previdno stal nekaj korakov za njim in se škodoželjno smejal prijateljevi zadregi, se je zdajci domislil:

»Nemara so pa na drugem koncu hiše? Čakaj, bom poskušal na kuhinjskih vratih!«

Rekli se je obrnil in stekel za hišo. Pa je kar koj pritekel nazaj in ves prestrašen klical že od daleč:

»Tinček! Tinček! V hiši nekdo kliče na pomoč! Le kaj to pomeni?«

Tinčka pa ni bilo več pred hišo. Medtem je bil že prestopil prag in izgubil v temni veži. Tonček je brez obotavljanja planil za njim...

SLOVENE

ČE KUPUJEŠ
•
ČE PRODAJAŠ
•
ČE KAJ IŠČEŠ
•
OGLAŠAJ V

SLOVENCU

USPEH
JE ZAGOTOVLJEN

Zahvala

Za mnoge dokaze iskrenega sočutja in sožalja, ki sem jih prejela ob priliki prerane in bridke izgube mojega predobrega soproga, gospoda

Franca Žaka
urarja

Izrekam ob tej priliki vsem najprisernejšo zahvalo. Enako se najtopleje zahvaljujem vsem darovalcem za poklonjene vence in cvetje.

Prav posebno se pa zahvaljujem za častno spremstvo Sokola Trbovlje z godbo, Gasilnemu društvu iz Trbovelj in domačim pevcem za krasno v srce segajoče žalostinke, dalje vsem korporacijam in vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so od blizu in daleč spremlili dragega pokojnika na zadnji poti.

Trbovlje, dne 17. aprila 1936.

Fani Zak, soproga, in ostalo sorodstvo.

Zahvala

Ob nenadomestljivi izgubi našega predobrega, srčno ljubljenega soproga, očeta, brata, starega očeta in tasta, gospoda

Jerneja Stefeta

se najiskreneje zahvaljujemo vsem, ki so nam izrazili svoje sočustvovanje. Posebej izrekamo našo globoko zahvalo prečastiti duhovščini, mestnemu fiziku g. dr. Mavriciju Rusu za veliko požrtvovalnost in oporo, g. načelniku dr. Josipu Hubadu kot zastopniku g. bana, gg. predstavnikom banske uprave, ravnateljstvu in uradništvu Ljubljanske kreditne banke, pevcem za ganljive žalostinke, odposlanstvu gasilcev in Vincencijevi konferenci ter vsem ostalim, ki so počastili blagega pokojnika s svojim spremstvom na njegovi zadnji poti in mu položili cvetje na grob.

V Ljubljani, dne 16. aprila 1936.

Žalujoci ostali

Naša predraga in nadvse ljubljena mamica, sestra, tašča in omama, gospa

ANA MAJDIČ

vdova veleindustrijalca in veleposestnika,

nas je danes ob 9. uri po dela in trudapolnem življenju, po dolgi in mučni bolezni, zapustila za vedno.

Pogreb se bo vršil v soboto, dne 18. aprila 1936 ob 16. uri iz hiše žalosti, Sp. Hudinja 4, na okoliško pokopališče.

Sveća maša zadušnica se bo brala v ponedeljek, 20. aprila 1936 ob 8. uri v župni cerkvi celjski.

Celje - Sp. Hudinja, Maribor, Jarše, dne 16. aprila 1936.

Marija Rosina, sestra. — Hugo Rüpschel, brat.

Anica dr. Robičeva, Petka Pinter, Ruša Kunejeva, Milena Böhm in Deša Paljaga, hčerke.

Dr. Hugon Robič, Drago Paljaga, Rihard Böhm, Slavko Pinter, zetje.

Dagmar, Peter, Jasna Kunej, Smilja in Jasna Robič, Milena Jakšič,

Peter in Drago Paljaga ter Marlenka Böhm, vnuki in vnukinje in ostali sorodniki.